Núm. 212 Juliol de 2017

la Burxa
Periòdic de comunicació popular de Sants i barris veïns
4.000 exemplars | Distribució gratuïta

Pàg.4
El món al revés, mai més!
FairCoin, la primera criptomoneda ètica.

Pàg.5
Espai Obert, 20 anys no son suficients
Després de mesos d'assetjament immobiliari, l'Espai Obert afronta un futur que passa pel canvi de local.

Pàg.12
Entrevista
Espai comunitari de Formació Permanent

Fora de joc

Posem sobre la taula les violències que genera el món del futbol i els valors, les identitats i les construccions culturals que giren al seu voltant

★ EDITORIAL

El mes passat, al recinte de Can Batlló es va celebrar el 6é aniversari de l'entrada i recuperació de l'espai per part de les veïnes de La Bordeta i barris veïns. Des d'aquell 11 de juny de 2011, Can Batlló ja és del barri i a hores d'ara, les veïnes gestionen més d'un bloc fabril. S'ha lluitat molt per mantenir viu i creixent, el que avui és un projecte d'autogestió rellevant a nivell internacional. Des de La Burxa, volem felicitar a totes aquelles persones que amb el seu temps i dedicació, han fet i fan possible que Can Batlló continue transformant i empoderant la vida del veïnat, fent créixer la xarxa llibertària del barri. Per molts anys més!!

★ MICROREFLEXIONS

"El arte no es un delito"

"Pensar, atacar, construir"

"El nostre cos és un camp de batalla"

Si vols col·laborar a la secció de microreflexions de La Burxa ho pots fer enviant la teva proposta al nostre twitter o bé fent-nos arribar fotos dels missatges que et trobes passejant pel barri a laburxa@gmail.com. Participa a La Burxa!

★ MICRO OBERT

Envia'ns el teu escrit a *laburxa@gmail.com*

Diagnosi per salvar un estat fallit. El cas de la R.D. Congo

Saoka Kingolo

Per subsistir i progressar, especialment quan i on cal fer front al que sembla ser el ressorgiment cíclic de la teoria de l'evolució darwiniana, les societats d'avui necessiten consolidar essencialment quatre estructures: demogràfica, econòmica, administrativa i política.

Pel martiniquès Franz Fanon Àfrica és un revòlver el gallet del qual és al Congo, un país al bell cor del continent, una equació complexa aparentment impossible de resoldre a mig termini. La sensació d'apocalipsi en aquest país es deu a una simple constatació: règim opressor, escasses inversions públiques, nul·la perspectiva de futur, corrupció institucionalitzada, atomització interessada de conflictes armats, ingerència externa múltiple i polièdrica, il·lícita explotació estrangera de recursos...

En veritat, però, aquesta catastròfica situació es pot resoldre focalitzant l'origen del mal, i la dolència és fàcil de diagnosticar atès que tot observador interessat hi pot identificar i catalogar perfectament índexs, agents i actors.

Prop de 80 milions d'habitants, 2.345.000 km2 on se sap per exemple acollir estrangers, aclamar líders polítics, protestar per necessitats manifestes no respostes, tot naturalment i, a més a més, amb grans capacitats innates d'expressions culturals i artístiques diverses.

La natura benèvola ha dotat el país de Lumumba de tots els ingredients necessaris per ser-ne, segons experts geòlegs i economistes, un dels tres més rics del món pel seu subsol, el sol, la hidrologia i la climatologia.

Lluny de ser un exemple, la R.D. Congo no és tampoc res fora dels paràmetres acceptables d'una comunitat administrativa perfectible. Una estructura caòtica amb signatures pendents genuïnament assumibles, com un canvi de mentalitat front a l'espinosa corrupció i la impunitat, a cultivar el servei a la ciutadania i el respecte per la res pública, abandonar el culte a la personalitat, etc. Òbviament això no és apanatge del Congo ni de l'Àfrica, hi ha un component universal amb proporcions diferents a cada estat del planeta.

Els successius règims polítics són el moll de l'os: deixen molt que desitjar per administrar els recursos públics, orientar els òrgans de l'aparell estatal i donar cobertura a les necessitats comunes. Corrupció sistèmica; ingerència estrangera infiltrada fins altes esferes; impunitat calculada de criminals al servei del règim i de potències mundials; explotació mortífera consentida a multinacionals estrangeres; cooperació internacional nociva pels interessos nacionals, així és la incompetència de la classe política congolesa, inapte per aixecar el país.

El poble congolès acusa una epidèmica empàtica, infectat per una incompetència substancial que es pot resoldre probablement amb una doble revolució en cadena i a mig termini: cultural i popular.

Els nous usos de la Model: el repte de l'escola oblidada

AFI Escola Entença

Aquest mes hem assistit a un fet històric: la fi de la Model com a centre penitenciari. L'Associació de Famílies d'Infants de l'Escola Entença hem expressat la nostra satisfacció pel seu tancament però no ho celebrem. Des de l'Escola, nascuda en barracons amb la promesa de situar-se definitivament a l'espai alliberat de la presó, denunciem que encara no rebem per part de l'Administració la confirmació de quina serà la nostra ubicació definitiva després que es decidís ubicar allà un nou centre educatiu a partir del curs 2017/2018, Eixample I. El Pla Director d'usos definit l'any 2009 per al recinte alliberat només preveu espai per a un Centre d'Infantil i Primària. Així, de ser l'escola de la Model, l'Escola Entença és avui l'escola oblidada.

Per a la comunitat de l'Escola Entença, tot i ser una gran fita, el tancament de la presó model no ha estat una data per celebrar. El Centre d'Infantil i Primària (CEIP) és a dia d'avui un dels primers afectats per un Pla Director desfasat, creat l'any 2009, que està lluny de la realitat del Districte, fet que se suma a la nefasta gestió del Consorci d'Educació de Barcelona en relació a la planificació del mapa educatiu de l'Eixample.

El curs 2016/2017 el Consorci d'Educació de Barcelona va crear l'Escola Entença, nom que fa referència a la que havia de ser la seva ubicació definitiva al recinte de la Model al carrer Entença, i es va instal·lar de manera provisional en barracons a l'Escola Industrial a l'espera que es desencallés el procés d'alliberament de l'ex presó. Un espai que la comunitat sabia que trigaria a tancar-se però com a mínim tenien clar que seria el seu destí definitiu. El problema sorgeix quan, com a resposta a la manca evident de centres educatius públics en aquesta zona de la ciutat, el Consorci va crear una nova Escola (Eixample I) pel curs 2017/2018 i es va decidir ubicar-la en barracons a l'espai ja alliberat de la Model.

Ara, hi ha dues escoles que han nascut amb la promesa per part del Consorci de poder desenvolupar el seu projecte educatiu a l'espai de la Model, malgrat que el Pla Director del 2009 només hi té previst el desplegament d'un únic centre d'infantil i primària quan les dues escoles necessitem un edifici definitiu per permetre que els espais també permetin als infants créixer i desenvolupar-se. No podem estar parlant d'escoles respectuoses amb els infants i que la lluita no sigui per la qualitat, sinó per un simple sostre i un espai definitiu digne.

Una escola víctima de la mala planificació

De ser l'escola de la Model, l'Escola Entença ha passat a ser l'escola oblidada. Un centre sense una planificació per part de l'Administració en relació a la seva ubicació definitiva, a la que fins ara només se li han ofert solucions impracticables des del punt de vista d'un model d'escola pública de qualitat. De fet, des de l'Associació de Famílies del centre, juntament amb les AMPAs de l'Escola Mallorca i l'EBM Londres, lluitem ara contra el nostre trasllat provisional a un edifici d'habitatges a l'encreuament Londres/Villarroel que el Consorci ha decidit adequar com a CEIP.

Tal i com expliquem en el "Manifest No a Londres-Villarroel", la proposta de nova ubicació, a més d'agreujar la deficient distribució urbanística dels centres educatius de l'Esquerra de l'Eixample, suposa una despesa econòmica desorbitada: gairebé 4 milions d'euros. Els centres afectats denunciem, a més, que es crea una escola nova deficitària i empitjora les condicions de vida d'una escola ja existent, i que segons es desprèn del projecte d'adequació que ja està licitat per part del Consorci d'Educació de Barcelona, les instal·lacions amb prou feines compliran els mínims establerts pel Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya. Una ofensa no només per a l'Escola Entença, sinó per a tota l'educació pública.

El conflicte al Metro, fins quan?

CGT Metro

El conflicte al Metro de Barcelona comença a la tardor del 2015 amb l'inici de les negociacions per un nou conveni. Per posar-vos en context, l'últim conveni s'havia firmat el 2008 i des de llavors només hi havia pròrrogues i pedaços aplicats per sortir del pas de les retallades i de la crisi com fos possible.

La posició de la majoria de sindicats del Comitè d'Empresa i també de la CGT, és d'oportunitat per poder revertir algunes de les retallades rebudes des del 2009, i d'oportunitat pel nou lideratge de l'ajuntament. Des de fa uns anys a Metro, com a la resta de llocs de treball, es viu una situació de pèrdua de seguretat laboral, d'augment de la precarietat, de disminució de la qualitat del servei prestat, i diversos processos d'externalitzacions.

L'inici de les negociacions és extremadament feixuc amb reunions on no s'arriba mai a cap punt d'acord i on l'actitud de l'empresa és de completa desídia. La tàctica de l'empresa des de bon inici és el desgast, i d'aquí sorgeixen les primeres mobilitzacions amb el Mobile World Congres. La pressió comença a virar cap a l'ajuntament on es troben els nostres suposats aliats i la resposta és nul·la. Passa el Mobile i no hi ha ni solució al conflicte ni millora en les formes a l'hora de negociar. La primavera passa entre noves convocatòries de vaga, aturades parcials i una decepció que esdevé frustració i ràbia quan Ada Colau i l'equip de govern publiquen sous falsos dels treballadors —no els dels directius— o les declaracions de l'alcaldessa negant-se a negociar amb una vaga convocada. Al juliol s'arriba a un pre-acord en alguns temes i a partir de la tardor l'ambient es torna a carregar.

La denuncia de Mercedes Vidal sobre els serveis mínims de l'última convocatòria fa que s'aturin les negociacions i les posteriors sancions a alguns treballadors creen més mala maror. A partir de desembre es reprenen les negociacions però en 68 reunions només s'aconsegueix parlar de dos punts i sense poder concretar o arribar a cap solució.

Després d'un any la posició de l'empresa amb el recolzament de l'ajuntament de Barcelona en Comú continua sent la mateixa i a partir del març es decideix tornar a convocar aturades per forçar l'empresa a negociar.

La situació actual és que s'han aconseguit avenços, hi ha millores que són destacables però hi ha algun punt on no s'ha concretat. Per posar en situació, TMB gasta entre 400.000 i 600.000 euros anuals en els bufets d'advocats més cars de Barcelona per diferents motius, però un d'ells és precisament trobar errades en els convenis i poder saltar-se el que s'ha acordat. La desconfiança entre els treballadors és total, i l'empresa i les seves promeses no tenen cap credibilitat.

El passat 19 de juny vam tenir una nova jornada d'aturades amb un seguiment espectacular per part de la plantilla. La nostra determinació és absoluta. Els punts forts són la internalització de les feines a Vies —departament molt afectat per externalitzacions els últims anys— i evitar la creació d'un nou torn de treball a temps parcial i per tant oficialitzar la precarització dins l'empresa dels treballadors futurs.

La nostra principal eina són les vagues, això té costos per la plantilla però també pel passatge. La voluntat dels treballadors és crear el mínim d'afectació al ciutadà en un conflicte que no és el seu. En aquest sentit, es va demanar a l'empresa la gratuïtat del transport mentre es produeixen les aturades. Una vegada més, l'empresa tampoc no ens ha volgut escoltar.

★ REGIREM EL CUB DE RUBIK

El contraatac com a oportunitat de generar col·lectivament

Verda

Aquest curs laboral i escolar acabarà ara al Juliol o Agost, depenen de quins són els dies, que aquelles persones que poden gaudiran de vacances. Uns cursos laborals i escolars que marquen el calendari més que l'inici i final dels anys. També els espais de lluita acostumen a deixar la feina que porten tot el curs realitzant per poder descansar. Per sort els jutjats tanquen al Agost i els desnonaments també donen un petit respir.

Aquest curs els moviment veïnals i socials han estat capaços de generar resistències contra la gentrificació dels barris i a la ciutat sencera. S'ha trencat el mite del turisme com a font neta d'obtenció de recursos econòmics i hem tornat a veure mobilitzacions importants al carrer.

Malgrat tot, la fluïdesa i empenta del capital no descansa mai, i és segurament la que ens ha fet moure'ns. Un moviment a la contra com a exercici de defensa i de supervivència. Només en el que portem de 2017 s'han generat i enfortit molts grups que treballen el tema de l'habitatge arreu de la ciutat i rodalies. Però si això ha passat, per desgracia, no ha estat per una aposta decidida dels sectors que aposten per una transformació radical de la societat, sinó que ens hi ha empès la dinàmica d'expulsió de veïns.

El capitalisme és una maquina que extreu els recursos econòmics de la societat i els posa al seu servei. Els diners mai no paren de moure's, i aquest moviment és a la vegada el que ens obliga a nosaltres a fer-ho també. Ens obliga a adaptar-nos a les seves demandes, a treballar al sector serveis i abandonar el treball industrial. A produir més ràpid i millor per no quedar absorbits per la voràgine competitiva que esclafa al més dèbil.

> **«El capitalisme és una maquina que extreu els nostres recursos econòmics i els posa al seu servei»**

I davant d'això que podem fer?

Fem moltes coses davant d'això. De fet si féssim un repàs de tots els projectes i lluites generades en els últims anys ens podem adonar de immensa feina feta per moltes persones per generar un canvi real a les nostres vides. El nostre barri, Sants, és un exemple de com s'ha pogut generar una extensa xarxa que ha generat una identitat combativa a la vegada que estem construint barri de forma comuna. I no només això sinó que les victòries també són presents en nosaltres, en els veïns i veïnes del nostre entorn. Aquelles victòries culturals i de consciència són a vegades més importants, com que un discurs radical i transformador estigui present en temes com el gènere, la identitat nacional, i la voluntat d'un canvi de sistema.

Però aquí ens trobem una altre vegada que malgrat tot allò aconseguit la dinàmica arrasadora del capitalisme salvatge ens envesteix una vegada i un altre. La crisis ens la vam menjar els de sempre i encara estem pagant les retallades socials. Ara aquesta nova bombolla especulativa està posant en perill que Sants i la resta de la ciutat segueixin existint de la manera que ens agradaria.

El capitalisme és una maquina mutant que s'adapta a les constants variacions que la seva necessitat de consum va generant. Per poder fer-hi front hem de definir quin és el model de barri i de ciutat pel qual lluitem. Els motors que han constituït l'entorn que habitem són el capital i les xarxes de resistència que generen els oprimits. Els barris són la sinergia d'aquestes dues coses. Per superar la petjada social que es genera sobre les classes oprimides és necessari crear un model de barri i ciutat al que volem aspirar. La lluita contra la gentrificació no pot ser la defensa d'un model estàtic i passat de barri sinó que per poder vèncer ha de ser capaç de crear un model pel qual lluitar.

La feina que és fa des de diferents camps de lluita, ha de confluir en una mateixa direcció per superar l'actual sistema d'explotació. Les propostes de la economia social i solidaria, per posar un exemple, han d'anar integrades en un procés de transformació i confrontació perquè sinó serà un altre espai integrat al sistema. Si no generem un model propi totes les lluites que realitzem acabaran essent integrades en el model que volem transformar. El de l'economia, és només un dels exemples, però en podríem posar més. La lluita contra el CIE i les fronteres, acaben suposant també lluites integrades i assimilades fins i tot pels grups conservadors com el PDECat.

> **« La lluita contra la gentrificació no pot ser la defensa d'un model estàtic i passat de barri sinó que hem de crear un model pel qual lluitar»**

Quan diem això no vol dir que totes aquestes lluites no siguin necessàries per millorar en la immediatesa de les nostres condicions de vida. Són un toc d'atenció per començar a dotar-nos de ambició política per construir de forma col·lectiva un model social que respongui a les nostres necessitat de transformació social elaborades des de diferents espais, cultural, nacionals, econòmics, gènere, etc. Per realitzar aquest procés cal que ens adonem de la important carència que tenim si no ho fem.

La dificultat de poder realitzar un procés d'aquestes característiques rau en no caure en models centralistes. Compaginar un direcció única amb autonomia i respecte per l'horitzontalitat. Ha de ser també un procés que no sorgeixi de cap organització ni espai concret, sinó de la necessitat col·lectiva.

L'ofensiva especulativa d'aquest curs ha despertat i generat un fort moviment de resistència. Aquest moviment que s'ha generat a la defensiva ha de poder aprofitar la urgència d'un fort contraatac. Aquells que aspirem a una transformació radical del món hem d'aglutinar tots els moviments possibles en la generació d'un model de barris, ciutats i nacions més just i lliures.

★ ALTERNATIVES TECNOLÒGIQUES

El món al revés, mai més!

Node català de la FairCoop

Un sistema econòmic just no només és possible, el tenim a tocar a la punta dels dits.
Sabem com posar el món del dret: uneix-te!

En els darrers anys, hem donat la benvinguda a moltes iniciatives d'ESS que revifen l'esperit cooperativista. Ara, per assecar definitivament el capitalisme en les seves fonts, donem la benvinguda a la primera criptomoneda ètica.

La moneda social ja és més coneguda al món de l'ESS però, tot i així, encara hi ha moltes cooperatives que només fan transaccions en euros. De monedes socials n'hi ha moltes i operen com llengües i dialectes, cohesionant l'economia de proximitat a nivell local o regional. Curiosament, amb la moneda social no es paga: et cobra la persona o col·lectiu per servei o productes. I estar en negatiu no és dolent, simplement és un indicador.

La que no és encara tant coneguda és la FairCoin o moneda justa, una criptomoneda ètica que et permet ser el teu propi banc: pots gestionar transaccions, canviar moneda, pagar per transferència, amb targeta o des del mòbil... I és un sistema global que, a diferència del BitCoin, és ètic perquè està pensat per ser sostingut per una economia autogestionària i no especulativa.

El sistema monetari de la FairCoin es basa en una cooperativa global però no formal anomenada FairCoop i que s'organitza arreu del món en nodes locals sobirans. La cooperativa disposa d'eines com el FairMarket (una botiga virtual on adquirir productes i serveis) o la FreedomCoop (una cooperativa que facilita la facturació individual i col·lectiva).

El repte d'ara és la consolidació del Bank of the Commons, una altra eina de la FairCoop que servirà per establir ponts digitals entre l'Euro, les monedes socials i les criptogràfiques (de moment, FairCoin i BitCoin). Parafrasejant el lema de l'Esperanto: «Ĉiu popolo kun sia sociala monero kaj FairCoin por Ĉiuj». (Cada poble amb la seva moneda social i FairCoin per a tots).

Enforteix l'ESS amb moneda social i justa! Participa del node català a fair.coop!

Espai Obert, 20 anys no són suficients

Oriol Rigola

Que la bombolla immobiliària ha tornat amb més força que abans és un fet prou conegut i del [redacted] se'n parla arreu. Que un dels principals motius d'aquest fet és una altra bombolla que creix entorn del turisme tampoc és cap secret. I que tot això comença a afectar a la població en forma d'encariment dels lloguers i del cost de la vida en general també és prou conegut. La part que no és tan coneguda, és la que afecta el teixit associatiu del barri i de la resta de la ciutat, per a aquelles entitats que paguen un lloguer pel local que utilitzen per a les seves activitats.

L'Espai Obert és una col·lectivitat de col·lectius llibertària, autogestionada i assembleària amb més de vint anys d'existència i que en un primer moment s'ubicà en ple Paral·lel de Barcelona, degut a l'estret vincle que manté aquesta entitat amb el barri del Poble Sec. Aquest local aviat seria un lloc de referència per a moltes lluites: antimilitaristes, anticapitalistes, ecologistes, antiglobalització, pro escoles lliures, contrainformatives, okupació, etc. Allà es coordinaren i naixeren molts moviments socials. La propietat de l'edifici on nasqué aquesta entitat tenia, però, uns altres objectius i decidir finar l'arrendament per enderrocar l'edifici de dues plantes per fer-hi una residència d'estudiants de set plantes i 97 habitacions.

L'Espai Obert hagué de mudar-se i ho féu lluny de la seva ubicació original, tot traslladant-se al barri de Sants. Aquest trasllat la portaria al local actual on després d'un any de reformes, l'entitat engegava de nou en aquest nou espai, tot sumant-se al teixit associatiu del nostre barri.

Fa cosa d'un any, s'iniciava un procés d'assetjament cap aquesta entitat que començà amb un requeriment de llicència d'activitats; l'aparició d'un pis turístic sense llicència, amb connivència de la propietat, en el mateix edifici; i una rescissió de contracte si no s'acceptava un augment del lloguer en un 40% inicial que aniria creixent. Aquesta situació ha portat al límit a l'entitat que ara afronta el seu futur, deixant el seu local situat al carrer Violant d'Hongria, 71, i buscant-ne un de nou on allotjar-se.

La Borda presenta l'edifici de la cooperativa als medis

Mireia Tortosa

El passat 20 de juny, la cooperativa d'habitatge en cessió d'ús de La Borda, va fer una roda de premsa per donar a conèixer l'edifici de fusta que ja està gairebé construït al carrer Constitució, 83-99. A sobre de l'edifici, amb vistes al pati intern, membres de la cooperativa ens van explicar la evolució del projecte cooperatiu fins al dia d'avuí , així com el seu estat actual. Es tracta de 28 habitatges amb règim de protección oficial construïts a un solar cedit per l'Ajuntament a la cooperativa per 75 anys. Amb noms tant representatius de la escèna arquitectónica sostenible com Miguel Nevado o Jose Juan Martinez, experts tots dos en la creació de construccions de fusta, junt a la cooperativa d'arquitectes La Col, s'ha construït en només 6 setmanes tota la estructura, cosa que ha estat posible per el tipus de material emprat, que a banda de ser sostenible amb l'entorn, es lleuger, aporta confort a les usuaries i actua d'aïllant de camps magnètics i radiacions, segons van explicar. A nivell energètic, l'edifici te una caldera de biomasa per a tots els habitatges i un únic contador de llum per a tot l'edifici, que ha estat dissenyat pensant en fer millores en un futur a mesura que la economía de la cooperativa ho pugui permetre, com la instal.lació de plaques fotovoltàiques. Es calcula que la inversión de les sòcies serà recuperada a 10 anys vista.

L'edifici també compta amb un passadís per a que les veïnes del barri puguin accedir per sota al parc de Can Batlló, i on es podrán trobar tendes i negocis cooperatius.

No tindrà aparcaments, i estarà integrat pels 28 habitatges de 40 metres cuadrats amb espais comuns d'ús privatiu, ampliables a 58m2 i 76m2, sense necessitat de cambiar d'espai gràcies a un sistema de mòduls dissenyat pensant en els canvis que hi puguin haver a la vida de les usuàries.

També ens van parlar de que aquesta autopromoció de 52 usuaries cooperativistes és una lluita constant contra la burocràcia i polítiques actuals des de l'any 2013, ja que neix a un món on predomina una mentalitat de compra/venda i lloguer i quan es parla d'un model on les usufructuàries ho son de per vida i no són propietàries, parlem de novetat al sector: "Si no ens ajuden, com a mínim que no ens posen impediments, però sempre hi ha els típics problemas burocràtics com la cessió del sol que va tardar 9 mesos, o el pla general del l'àrea metropolitana respecte dela obligació de tenir pàrquing, que encaria el preu uns 300.000 euros que, a un projecte d'autopromoció és una diferencia significativa a nivel presupuestari. "

"Un edifici que té la qualificació A plus, de gestió comunitària i de propietat colectiva, penso que podrien flexibilitzar les condicions de construcció a certs nivells."

Son les declaracions d'una cooperativista a la premsa.

També es fa mencionar que les polítiques urbanístiques i de territori actuals continúen sense afavorir els projectes de natura colectiva com el de La Borda ja que el model actual de licitacions no s'adapta als terminis de colectius gestionats de manera assamblearia. En declaracions del colectiu: "La manera de fer gestió democrática i de propietat colectiva, és el cooperativisme. La economía colaborativa, és obrir la porta al capitalisme de plataformes com AIR BNB o altres formes d'apropiació del colectiu per part de les grans empreses i nosaltres pensem que, si "Barcelona en Comú" vol generar alternatives a aquest nivell ha de donar una volta a les futures licitacions per fer un disseny de licitació que respongui a la natura colectiva d'aquests projectes."

"No volem ser un bolet al mig del mercat inmobiliari, volem ser la primera promoció d'una nova forma d'accedir al habitatge. La primera promoció d'habitatge protegit de gestió comunitària. Som els primers en molt i tant de bó aquest esforç pugui servir per a compartir tota la informació amb totes aquelles que s'organitzen per continuar amb aquesta nova forma."

Més informació a: http://www.laborda.coop/ca/

FORA DE JOC
EL MÓN DEL FUTBOL

Analitzem les violències, els valors i les identitats que giren al voltant del futbol

Mireia Tortosa

El monopòli del futbol masculí

El futbol masculí és el protagonista gairebé absolut dels mitjans mass media esportius. Saben que amb el futbol cobreixen una gran demanda, pel que conèixen del seu potencial a nivell de consum segur al mercat. El negoci del futbol va més enllà d'un tractament periodístic ètic i vertader, i a l'hora de sel.leccionar les notícies, no es faciliten dades ni información sobre l'esport com a tal, sino que únicament es parla de competicions esportives, transaccions econòmiques, o fins i tot es tracten temes residuals o de poc interés, que poden anar fins i tot més enllà de l'esport i que formen part del dia a dia d'algunes entitats que formen part del món del futbol.

Es cobreixen més esports, però es fa de manera molt superficial la majoria dels cops. Es busquen generalment, curiositats que criden l'atenció més enllà del que vertaderament pugui interesar a una seguidora d'una disciplina distinta al futbol. D'entre els esports més tractats trobem també una jerarquía: en primer lloc i de manera aclaparant, el fútbol, seguit del bàsquet i els esports de motor, i la resta d'esports tractats de manera marginal solen tenir igualment la seva propia jerarquia, essent els més importants el tenis, el ciclismo o l'atletisme.

Així, els mitjans de comunicació a l'hora de tractar els esports, busquen ser atractius per al públic, més que un mitjà de pura informació.

La perspectiva de gènere i el futbol als mitjans de comunicació esportiva

La perspectiva de gènere, als mass media esportius es inexistent. A banda d l'ús constant de vocabulari esteriotipat, es tracta la diversitat de gènere de manera completament binària i la diversitat sexual, de manera completament heterosexual, on el paper de la dona esportista surt de manera molt residual. Recentment, s'ha publicat una investigació feta per Chantal Reyes, periodista, on es conclou que, les dones no ocupen ni un 10% de les informacions malgrat els èxits assolits a competicions de gran nivel internacionals (com als jocs olímpics de Rio 2016, on participaven 143 dones que van assolir 4 medalles i 163 homes, que en van assolir 3). No obtant, trobem informacions com la del diari "Marca", que va publicar un article anomenat "6 razones para seguir el fútbol femenino norteamericano", sobre la W-League nord-americana on, enlloc de posar videos amb sis gols màgics o algún estudi sobre el creixement d'aquest esport a nivel de repercusió social, trobem sis dones "talentosas y bellas" posant davant la càmera, raó suficient per enganxar-se al campionat segons el diari Marca.

La dona és un objecte per a la premsa esportiva actual, on els anuncis de prostitució a la página 35 i la noticia de la carrera "Hay salida a la violencia de género, que se celebra en Madrid este domingo en apoyo a las víctimas de violencia de género" a la página 36 del Mundo Deportivo del dijous 8 de juny de 2017, semblen una amarga ironia.

El paper de la dona periodista

Les diferències entre redactores dones i homes, son àmplies, essent un percentatge molt baix el de dones que treballen en aquests medis. Rarament una periodista tracta a la premsa escrita informacions rellevants, essent qui generalment escriu sobre esports tractats de manera minoritària als diaris.

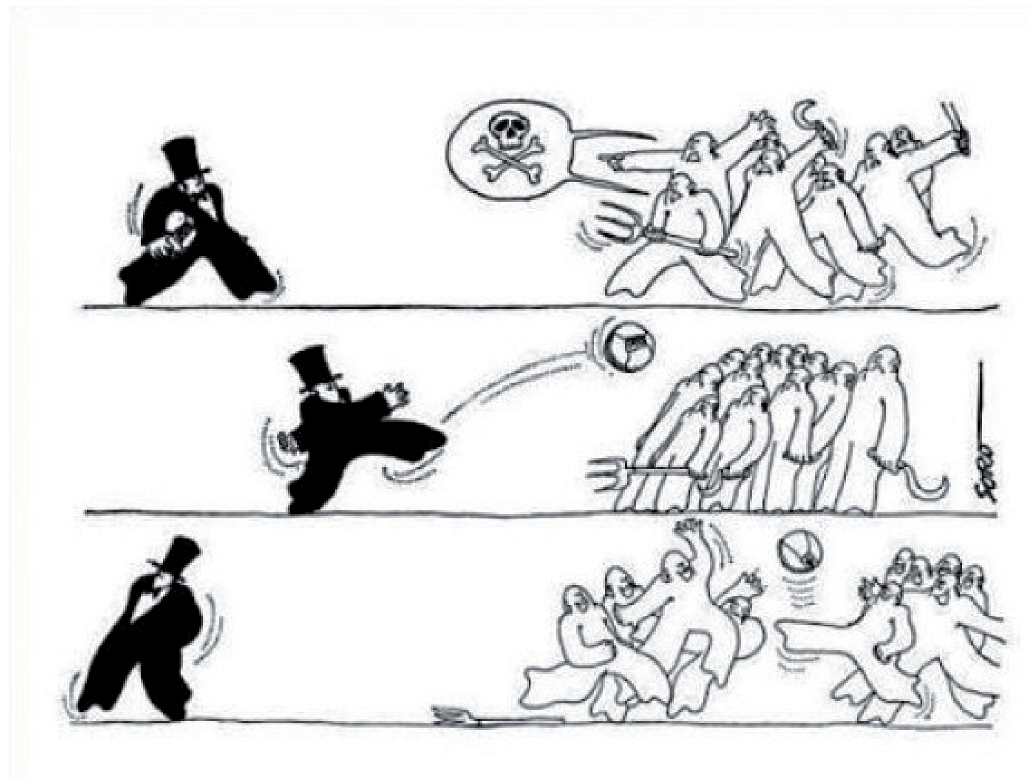
Respecte dels progràmes radiofònics, la cantitat de dones es gairebé invisible. Les poques que surten ho fan a programes dels caps de semana tractant la última hora a trobades d'àmbit futbolístic. En cap cas formen part de la tertulia ni comentaris dels partits, només que informen del marcador en directe o d'incidències que van passant al llarg del partit.

Als programes de televisió amb temática esportiva, la presencia de dones augmenta, però la feina d'aquestes dones es fonamentalment la d'informar sobre la última hora a les xarxes socials. Aquestes profesionals, están sovint sentades a tamburets i taules altes separades de la resta de col.laboradors i es veuen de cos sencer, considerades un reclam per augmentar l'audiència, majoritàriament masculina heterosexual. A penes hi ha dones que formen part de la tertulia i opinió que es fa a la retransmissió i les que sí ho fan, son dones amb una llarga i longeva carrera profesional.

A la secció d'esports dels informatius, sí que trobem bastantes més redactores dones on la majoria d'elles tractes temes futbolístics. Ens aquests casos, son poques les ocasions en que la narració de la redactora va acompanyada d'imatges d'ella. Destaquen en aquest camp, profesionals com Silvia Barba o María Escario.

Conclusió

Els mitjans de comunicació tracten els esports d'una manera gairebé centrada unicament en el futbol masculí, on no te cabuda cap tipus de diversitat a dia d'avuí. Fa un tractament sexista en moltes ocasions on el que es promou és la competitivitat oblidant gairebé el fútbol com a esport, centrant la informació en competicions i transaccions econòmiques o rentades de cara dels jugadors. L'esport femení resulta anecdòtic i rarament ocupa portades malgrat la cantitat de èxits assolits per les esportistes a nivell internacional. I per últim, la cantitat de periodistes dones al món de l'esport es molt inferior al de periodistes homes, malgrat haver-hi un percentatge més alt de dones a les aules de les facultats de comunicació d'aquest territori.

Rubén Molina

Panem et circenses (Pa i circ). Aquesta frase fou creada pel poeta romà Juvenal al segle I per descriure el costum dels emperadors romans de regalar blat —a posar preus molt barats— per la plebs i donar entrada lliure al circ. D'aquesta manera s'aconseguia tenir les masses de pobres alimentades i anul·lades com a actor polític. Vint segles més tard el pa ja no es regala però el circ segueix acaparant l'atenció de les masses com mai.

Certament, cada model social ha intentat distreure l'atenció dels desposseïts per evitar posar en perill el privilegi de les classes dominants. En ple segle XXI, el circ juga aquest paper que en altres èpoques també havia jugat la religió. En una crisi total d'identitat, on la depressió és la malaltia crònica de les societats occidentals, es busquen desesperadament activitats que donin sentit a les nostres vides. El futbol és el nostre circ. Un espectacle tan gran que ha fet que no sigui necessari regalar pa.

A casa nostra el futbol, sobretot a través del Barça, ha estat capaç de captar la identitat col·lectiva, una identitat que s'assimila a la pertinença a la terra —Catalunya— i que s'enfronta a un enemic etern, el Madrid. Un discurs tan potent com simple. Una identificació tan gran que ser d'un equip de futbol es ven com un sentiment més. Com si les persones sentíssim alegria, por, felicitat, tristesa i Barça. Tant se val si tens unes condicions laborals precàries, si la corrupció roba els recursos públics, si no arribes a final de mes i et veus obligat a marxar del teu barri per la pujada del lloguer. Has de sortir al carrer a celebrar que 24 milionaris passen de ronda a la Champions, t'alegraràs quan gasten quantitats de diners estratosfèriques per fitxar alguna estrella i justificaràs l'evasió fiscal del crack del teu equip. Aquests són els manaments del futbol modern. Un futbol que envaeix totes els àmbits socials. A les escoles els nens i també les nenes parlen i discuteixen pel Barça-Madrid. Les colles d'amics queden plegades per veure el «clàssic» més que per veure com es troba alguna d'elles. Les joguines són de futbol, els videojocs, la roba, la publicitat, els programes de la tele, les xarxes socials... està per tot arreu.

Però és realment futbol el que ens fan consumir? El futbol per si mateix és un esport d'equip amb unes normes relativament simples que es pot jugar a pràcticament qualsevol espai obert. En aquest esport tots el jugadors són importants i només el porter té un rol clarament diferenciat. Només a la província de Barcelona hi ha al voltant de 700 clubs de futbol. N'hi ha de tota mena, de totes les classes socials i a tots els pobles, però només el Barça —i de vegades l'Espanyol— sembla centrar l'atenció mediàtica. El circ se centra només en una elit que concentra tots els recursos i tota la distracció.

El circ que consumim no és el futbol sinó una expressió pura del sistema en el qual vivim. Una exaltació de l'individualisme i la competició, ja que malgrat ser un esport d'equip, es deïfiquen els millors, els «cracks». Una cultura masclista, on l'home està al centre i segueix el paràmetres de l'heteronormativitat. On les diferències de classe s'obliden sota una unitat dirigida cap a l'exaltació dels més privilegiats. Un bon punt de partida per entendre com el món del futbol desencadena i, fins i tot, promou la violència entre els aficionats més radicals podria ser la relació existent

La violència i el futbol

Sara Medina Peris

Un bon punt de partida per entendre com el món del futbol desencadena i, fins i tot, promou la violència entre els aficionats més radicals podria ser la relació existent entre aquest fenomen de masses i la creació de la pròpia identitat. Com tot, l'esport també té el seu entorn concret, el seu públic específic i, en major o menor mesura, s'adapta als patrons culturals i al període històric en el que se situa. Així, en un moment on el món està cada vegada més globalitzat, on les velles certeses s'escolen com l'aigua pel desguàs (per sort), on les ideologies brillen sovint per la seva absència i on el sentiment de pertinència és cada vegada més efímer i volàtil, el futbol es presenta com un generador inesgotable d'identitats. Podríem entendre, doncs, que aquest «esport de l'espectacle» actua, a dia d'avui, com un dels millor canalitzadors d'emocions, passions i sentiments i que aquests, a la vegada, queden reclutats dins d'un un negoci multimilionari que es regeix gràcies a la lleialtat dels seus seguidors.

Donat que es construeix aquest vincle identitari, els equips de futbol, juntament amb el periodisme esportiu, tenen a les seves mans fanatitzar a l'aficionat amb relativa facilitat: el porten a creure que la seva presència o el seu acompanyament és clau per les victòries i les derrotes i li atorguen un paper protagonista que en realitat no té. Però, és clar, no hi ha res més efectiu que comercialitzar amb les identitats. És precisament per aquesta raó que els nacionalismes i les religions han sigut perfectes mercaderies al llarg de la història.

Com dins del propi esport hi ha un component important de competència, especialment entre els esports més mediatitzats, es potencia amb molta puixança aquest sentiment de «nosaltres». Si hi sumem, a més, el fet de que cada vegada és més difícil trobar espais on es generin vertaderes sensacions de pertinència -el context individualista cap al que ens dirigim a tota velocitat per culpa del capitalisme no ens ajuda massa- obtenim el còctel ideal per a que aquest negoci funcioni com les perles.

L'existència d'aquest «nosaltres» que tantes passions aconsegueix moure el futbol, implica directament traçar una frontera sòlida envers «els altres», els contraris, i és durant els noranta minuts de «guerra» que dura un partit que aquest xoc d'identitats s'accentua fins arribar al seu punt més àlgid. En molts casos, tanmateix, aquesta guerra no es queda només al camp, si no que transcendeix fins i tot més enllà i esquitxa la vida quotidiana tant dels propis aficionats com dels que no ho són.

Sense anar més lluny, només cal fixar-se en com els medis de comunicació esportius fomenten i solidifiquen, dia rere dia, aquesta frontera utilitzant en els seus titulars i en els seus articles expressions de lluita i metàfores bèl•liques com, per exemple: «conquesta», «batalla», «victòria», «prestigi», «honor»...

En aquesta línia, per tant, existeix un esperit combatiu dins el futbol de masses que genera i propicia, en la seva vessant més radical, la violència. Quan aquesta violència és intensa -parlem dels Hooligans a Anglaterra, els Barras Bravas a Argentina, Las Porras a Mèxic, els Ultras per tota Europa...- es tradueix en situacions com la que va succeir als carrers de Marsella a l'Eurocopa 2016, on hi van haver 35 ferits arrel dels aldarulls entre Anglaterra i Rússia; o la violència que es va generar a la volta de semifinals entre l'Atlètic i el Real Madrid aquest any, on es van llançar ampolles entre ambdós bàndols i va haver d'intervenir la seguretat de l'estadi Vicente Calderón; o els casos més extrems que hem pogut veure al continent Sud Americà... i, així, podríem seguir amb un llarg etcètera arreu del tot el món.

Surt del mig!

Sandra Ortigosa Pons

Comença l'hora del pati, la millor mitja hora del dia. Temps lliure, a l'aire lliure i amb joc lliure. Però què hi ha de lliure en un espai on es reprodueixen les dinàmiques del món dels adults que generen desigualtats? Nens i nenes agafen l'esmorzar, baixen al pati i comença el moment del dia on fan activitats més diferenciades entre si. El pati és un espai educatiu i hem de poder intervenir-hi: no fer-ho suposa deixar que es perpetuïn aquestes desigualtats. I la primera intervenció que se m'acut la desitjo des que era petita i em cridaven "surt del mig!" quan travessava el terreny de joc: eliminar el futbol del pati de l'escola.

En primer lloc, cal fer-ho perquè l'ocupació i disposició en l'espai és clarament desigual. Ells al centre i elles a la perifèria. Ells en un terreny ben delimitat per unes línies blanques, definit i ampli; elles, als espais que queden, sota el porxo o al marge del camp. Tots i totes haurien de gaudir del centre (físic i simbòlic) alguna vegada, i la força del futbol n'expulsa sistemàticament a moltes.

En segon lloc, perquè cal eliminar de l'escola les actituds que configuren la societat masclista en què vivim. Sovint el futbol és també un joc simbòlic tot i que veient-los amb la pilota i corrent ens pugui semblar que es tracta d'un joc purament motriu. De la mateixa manera que elles reprodueixen els rols de mares, de cuidadores, de veterinàries o de botigueres quan juguen al pati, ells també ho fan. I què imiten, ells, quan juguen a futbol? Doncs el companyerisme a l'hora de celebrar un gol, però també la competitivitat més individualista, l'agressivitat en les discussions quan no es posen d'acord, les faltes, els insults... tot allò de què la televisió va plena els diumenge al vespre.

Finalment, el futbol desencadena sovint molts conflictes degut a la seva complexitat. En el cas dels més petits, qui sap què és una falta, desconeix quan és fora de joc i qui intueix quan és corner no sap si l'ha de treure el porter. L'un dos tres picaparet, en canvi i per posar un exemple, té un parell de normes clares i ells mateixos se les saben gestionar. El futbol, fins i tot per als adults, necessita un àrbitre: com podem deixar que hi juguin sols i esperar que s'entenguin i resolguin els conflictes que hi sorgeixin?

En definitiva, el futbol sense intervenció de docents (o amb la presència de docents sense formació en clau de gènere) no hauria de tenir lloc a l'escola coeducativa. El laissez-faire en educació no té res de lliure i ho té tot de reproductor de desigualtats. Al pati, hauríem de potenciar les activitats sense marques de gènere per passar de l'escola mixta a l'escola coeducativa... i que ningú hagi de sortir del mig.

Escriu a ***La Burxa*** *i col·labora amb la comunicació popular i autogestionada !*

laburxa@gmail.com

El futbol de Sants, condemnat a resistir i viure a l'exili

Rubén Molina

L'esport rei, per presència i per protagonisme, és el futbol. Ningú ho pot negar. Però més enllà dels futbolistes multimilionaris, els traspassos astronòmics i tot l'espectacle generat al seu voltant, com és el futbol al nostre barri?

A Sants podem practicar aquest esport en diferents camps, a la plaça de la Farga, al parc de l'Escorxador, a l'Espanya Industrial, a diferents patis d'escola i al recent creat espai autogestionat de Can Batlló, tots de forma amateur i amb condicions diferents. Espais de futbol sala o camps petits que queden molt lluny del futbol 11 que centren dia a dia la nostra atenció i recursos. Si fem un repàs general, entre els barris de Sants, Hostafrancs i Badal, del carrer Tarragona a Riera Blanca i de Travessera de les Corts a la Font de la Guatlla no hi ha ni un camp de futbol per poder practicar l'esport rei. El futbol sala s'ha convertit a la força en l'única opció per aquells que volen practicar aquest esport sense sortir del barri.

Des del tancament del camp de La Magòria l'any 2009, els diferents equips que l'utilitzaven han hagut de marxar en diferent èxodes a la cerca d'un espai en condicions on poder desenvolupar la seva activitat. Els principals damnificats han estat els clubs històrics del barri, la Unió Esportiva Sants i el SE Magòria Mercat Nou. Amb 95 i 73 anys d'història al seu darrere, han hagut d'emigrar a la Zona Franca, al camp de l'Energia. Unes instal·lacions allunyades del barri, sense l'enllumenat adient ni grades i instal·lacions precàries. L'octubre de l'any passat es va anunciar que la Generalitat cediria els terrenys de la Magòria a l'Ajuntament per tal de construir-hi un nou camp integrat en el projecte general de Can Batlló. Malgrat això, els plans segueixen sense un calendari previst.

El futbol, doncs, com a esport d'equip, activitat social i generadora d'identitat és capaç de ser una força d'integració, un espai de trobada i d'enfortiment de les xarxes que fan forts els barris. Però l'esport de barri no sembla una prioritat en el món on tot sembla girar al voltant del futbol. El FC Barcelona, per exemple, va gaudir de privilegis urbanístics a l'hora de concedir canvis en la titularitat dels terrenys per afavorir l'especulació i el benefici d'aquest monstre, mentre els equips de base de barri han d'emigrar per poder seguir jugant a futbol.

Malgrat aquest escenari, la força i la il·lusió pot més que la desídia i deixadesa de les institucions, i malgrat els obstacles, aquest any la UE Sants ha fet una de les seves millors temporades, jugant l'ascens a Tercera divisió.

U.E. SANTS

El futbol femení, entre la potència i la realitat

Elba Mansilla

Segons dades de la Federació Internacional de Fútbol (FIFA), prop de 30 milions de dones i nenes practiquen el futbol de forma federada, ja siguin amateurs o professionals. A Europa, a poc a poc, el futbol femení s'ha anat obrint pas i ja són 69.000 els clubs que compten amb equips femenins, 11 federacions nacionals que tenen cantera i més de 7000 les dones que arbitren... L'esport rei ha anat fent lloc a les dones.

Malauradament, la discriminación continua, i n'hi ha prou amb comparar com són tractades les dones i els homes que es dediquen al futbol de manera professional. Les jugadores de l'Athlético Féminas, guanyadores de la darrera lliga, van percebre una prima col·lectiva de 1352.28€ per part de la Real Federación Española de Futbol (RFEF). 54€ per jugadora, front els 300.000€ que van percebre els seus homòlegs masculins. De fet són molt poques les jugadores que s'hi dediquen en exclussiva al futbol professional: la gran majoria compaginen entrenaments i partits amb altres activitats i professions.

Però més enllà de la falta de perspectiva professional, són nombroses les persones i col·lectius que han fet de l'esport femení, i del futbol en particular, un espai més respectuós amb les identitats de gènere i sexualitats no normatives. Aquest potencial favorable a la visibilitat i l'empoderament, que tot sovint es posa en pràctica de manera no programada, a Catalunya compta fins i tot amb una associació que es dedica a lluitar contra la LGTBI-fòbia a l'esport. Es tracta de les Panteres Grogues (https://panteresgrogues.cat), entitat nascuda l'any 1994 per lluitar contra la discriminació i alhora obrir un espai a gais, lesbianes, bisexuals i transsexuals que vulguessin practicar alguna disciplina. Actualment compten amb 25 seccions esportives i realitzen un ampli ventall d'activitats divulgatives, lúdiques i reivindicatives.

Lluny de voler aprofitar-ne el potencial inclusiu de l'esport en relació al gènere, organismes com la FIFA o el Comitè Olímpic Internacional (COI) semblen voler combatre'l. Des del 2009 han incorporat al conjunt de proves que realitzen a les esportistes la prova de "verificació del sexe", que consisteix en un seguit de comprovacions anatòmiques i fisiològiques. Una prova que ha estat qualificada per nombroses futbolistes com la darrera humiliació. Víctimes d'aquestes investigacions vexatòires i estigmatitzants han estat l'ateleta sudafricana Caster Semenya als Jocs Olímpics de Rio 2016, o la futbolista sud-coreana Park Eun-sun, al Mundial Femení de 2015.

Aquesta tensió entre la potència i la realitat la trobem ben representada en el cas de les nenes de l'AEM Lleida que aquesta primavera van guanyar el títol de lliga masculina de Segona Divisió. Malgrat l'èxit del projecte esportiu, enguany no poden seguir perquè no compten amb recursos econòmics per poder continuar endavant. Han topat amb el sostre de vidre que les dones trobem, també, a l'esport.

En qualsevol cas, la dada més positiva la trobem en el nombre de nenes que juguen a futbol, que ja representen el 12% del total de joves que practiquen aquest esport. Perquè si hi ha cantera, hi ha futur.

Les jugadores de l'AEM Lleida van guanyar la Segona Divisió masculina. AEM LLEIDA

RACÓ HISTÒRIC

Hostafrancs, patrimoni en perill d'extinció

Marta Sánchez Natera @nenagamba

El patrimoni que identifica i explica els orígens del Barri d'Hostafrancs està en perill d'extinció. La seva proximitat amb Barcelona i les afectacions urbanístiques de les últimes dècades han estat el núvol gris que ha anat ombrant l'antic municipi de Santa Maria de Sants.

El creixement urbanístic d'Hostafrancs sempre ha estat lligat no només a l'evolució del municipi de Santa Maria de Sants, sinó també a la seva posterior annexió amb la ciutat de Barcelona al 1839. Els seus nuclis urbans principals, els d'Hostafrancs de Dalt i les Rajoleries marcaven un creixement desordenat que es contraposava amb la rectitud del traçat marcat per la Carretera Reial. D'ençà de la seva existència, s'anaren construint progressivament- diverses edificacions a banda i banda de la carretera. El caràcter fronterer d'Hostafrancs entre Barcelona i Sants va afavorir la proliferació d'hostals con el de Joan Corrades.

Joan Corrades, natural del poble d'Hostafrancs de Sió, va comprar una porció de terra per construir-hi en el primer terç del S.XIX, un hostal. El complex constructiu ocupava les parcel•les Creu Coberta núm 26 i 22, respectivament. Aquesta construcció humil, va esdevenir un element simbòlic del barri, no només perquè era una de les cases més antigues, també per la seva contribució popular que va donar nom al barri d'Hostafrancs. Però Joan Corrades no va ser l'únic que va voler projectar urbanísticament aquestes parcel•les. Al juliol de 1888, descobrim que la seva filla Joaquina Corrades, amb domicili a Creu Coberta número 20, va enderrocar una de les quadres que existien vora de la carretera per a construir-hi una finca de planta baixa i un pis. Els plànols originals del projecte, indicarien que la planta baixa estaria reservada per a dues botigues. Al mig de l'entrada de cadascun d'aquests locals, trobaríem la porta d'escala que donaria accés a la resta d'habitatges. És en aquesta finca on anys més tard, el rei de les Gorres s'instal•là fins a finalitzar la seva activitat.

Tot i el permís d'obra concedit per construir-hi només un pis d'habitatge, Joaquina Corrades aprofità i aixecà un més. Al 1906, i amb voluntat de continuar ampliant la finca i la parcel•la, va voler regularitzar aquesta situació, admetent en un escrit dirigit a l'administració la seva acció d'edificiació sense permís. Per aquest motiu va haver de pagar 37,13 pessetes en concepte de legalització del segon pis, més la suma de 141,37 per drets de permís, ocupació de superfície i la construcció d'un tercer.

La distribució de les estances seguia el cànon de la divisió jeràrquica entre els espais públics i privats. A la façana que donava el carrer trobàvem el saló, mentre que a la banda oposada, a interior d'illa, les estances com el menjador i cuina es localitzaven a l'entrada del pis. El lavabo, fins i tot, s'ubicava en el passadís d'escala. La resta d'habitacions, possiblement destinades a dormitori, estaven distribuïdes per un passadís central que connectava menjador i a l'entrada principal.

Ja no queden quadres, ni botigues emblemàtiques, ni cases del S.XIX que ens permeten conèixer com vivien les veïnes del S.XIX. La taca d'un PERI ha condemnat el relat d'una història i el patrimoni d'un barri que sembla haver estat al marge d'una gran ciutat com Barcelona. El desenvolupament urbanístic implica fer canvis, però el respecte al passat per entendre el present no és un debat amb punt final.

VIDES DE BARRI

Entrevista a Pragnish Kumar i Payal Chauhan

Olalla Miret Martí

El Pragnish i la Payal són veïns d'Hostafrancs. Fa uns mesos van agafar el timó de la "Bodega Luis", un establiment mític del carrer Consell de Cent amb més de 80 anys d'història. Ell va venir de la Índia l'any 2005 i ella fa 6 anys. El barri d'Hostafrancs va ser pràcticament el primer lloc que van trepitjar del país i des de llavors hi han viscut sempre.

Els agrada molt el barri. Expliquen que és molt tranquil i tot el que necessiten per viure ho tenen a prop. També els agrada el caràcter familiar i que, tot i que de tant en tant hi hagi turistes, mantingui l'esperit proper i amable. Tant ells com els seus fills se senten respectats i apreciats pels veïns i veïnes. S'han sentit acollits i recolzats quan ho han necessitat. La seva idea és quedar-se a Hostafrancs durant molt temps.

Quan van començar a regentar la bodega van tenir molt clar que mantindrien l'aspecte i la decoració original del local. Han conservat les rajoles hidràuliques, les fotografies antigues que hi ha exposades, les ampolles de mil licors i les bótes de vi. Això, comenten, la gent ho valora molt. S'hi troben com sempre. I el Pragnish i la Payal s'esforcen cada dia perquè la clientela s'hi trobi com a casa.

Expliquen que de tant en tant reben visites d'antics estudiants de l'Institut Joan Pelegrí que havien passat moltes estones a la bodega de joves i han volgut tornar a visitar l'espai al cap dels anys. I realment aprecien molt trobar-se-la tal com la recordaven.

No s'imaginen vivint a un altre lloc que no sigui Barcelona i que no sigui el barri d'Hostafrancs, i mentre estiguin al capdavant del negoci vetllaran per mantenir-lo tal com l'han conegut totes les generacions que l'han visitat al llarg de tots aquests anys de tradició.

Hostafrancs, patrimoni en perill d'extinció

MÚSICA

Espectres. Romàntic bruixot(2017 Microscopi)

David Vàzquez

Els Espectres ataquen de nou. Possiblement un dels grups més productius del nostre barri, per no dir el que més. En aquesta ocasió ens pressenten les sessions al Konvent (Cal Rosal, Berguedà), sota la direcció del realitzador audiovisual Marc Cucurella i sota la producció musical d'Albert Palomar.
La seva música sempre s'ha mantingut gràcies a la col•laboració desinteressada o amable per part d'amics, familiars i coneguts. El fet que provenen de la base i que la seva pretensió és autèntica ho demostren al moment de definir la seva música. En paraules del seu cantant, l'incombustible Marc Sanz, en explica la seva darrera acció de micromecenatge que ha permés treure a la llum aquest nou treball. L'obra viu del que qualsevol persona pugui oferir, ja sigui assistint a un concert, comprant un disc, gaudint i compartint una cançó o en aquest cas, en aquells que heu volgut aportar una ajuda econòmica a canvi d'un producte artístic musical i audiovisual. No cal afegir que sense l'ajuda del públic més proper i fidel al grup, els que gifa anys que donen suport aquesta proposta no existiria. Aquest treball està dedicat als nous, als que ja no hi són i als que vindran.
S'hi nota la dedicació total, el deixar-se la pell, la veritat de qui s'ho juga tot pel que fa, del qui li va la vida. És un exorcisme. Un viatge interior abocat amb amor, compartit. Tot per seguir creant rock a Sants
.

Podeu escoltar dos dels temes als portals web

http://www.auva.cat

http://lavoztelurica.blogspot.com

També podeu veure els primers vídeos directament a youtube o al seu bandcamp:

espectres.bandcamp.com

POESIA

Barcelona posa't cara!

Gerani Floris

Busco un pis de trenta metres,

vuit-cents euros de lloguer,

amb un salari de merda

no sé com el pagaré.

Un quart pis sense ascensor

sense forn, sense finestres

administrat per maldestres

amb esperit de voltor.

El que vull és ocupar-me

però per emancipar-me

i poder decidir on viuré

me n'hauré d'anar al carrer.

Que l'accés a l'habitatge

és un dret, no és un negoci

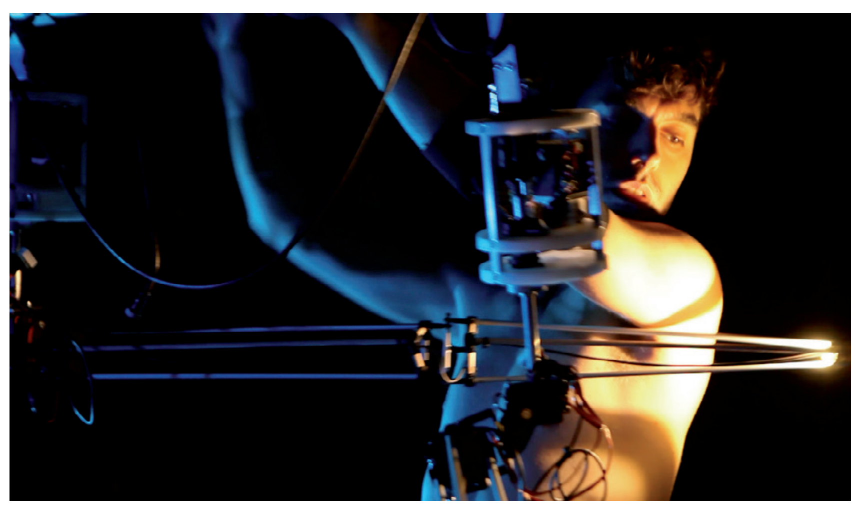
ni un parc temàtic de l'oci

per omplir les butxaques

dels que ja tenen calés.

CINEMA

Cinestesia col•lectiu ene_ene

Paula Catalan Gasulla

Nou intèrprets, La paraula cinestèsia (del grec kín?ma, moviment i aísth?sis, sensació) es refereix a la sensibilitat que s'origina en els músculs, articulacions o tendons que informa sobre les posicions, el pes i els moviments de les diverses parts del cos.
Ene_ene, col•lectiu artístic transdisciplinar, parteix d'aquest concepte per qüestionar el nostre comportament com a cossos en un entorn social que es construeix, moldeja i determina segons la omnipresència de les tecnologies de la informació. Amb aquest objectiu han seguit una investigació que ara es presenta en format de performance sota el nom de Cinestesia: Dispositivos para una algoritmia del cuerpo, exhibint un diàleg entre el cos humà i uns artefactes robòtics. Uns sensors en les articulacions de braços i cames capten la posició, la rotació i la flexió de les distintes parts del cos del ballarí i les transmeten a una sèrie de robots que interpreten els moviments de manera fragmentària, expandint així el propi cos i confonent els límits entre l'humà i la màquina.
El projecte -recolzat per Fablab Barcelona, Fondart, Matics i l'Estruch- es va presentar el passat 17 de juny a Sabadell. El proper 7 de uliol a l'Espai Erre del Poblenou hi haurà una última oportunitat per assistir a l'esdeveniment abans de l'inici de la seva gira d'estiu per Llatinoamèrica.

Dia 07/07 a l'Espai Erre - C. Àvila 124. Planta 2, Local B. Poblenou.

VINYETA

per Agus Giralt

COL·LECTIUS DEL BARRI

ACCIÓ LLIBERTÀRIA SANTS
Adherida a la Federació Anarquista de Catalunya (FAC)
CSA Can Vies
Dimecres a les 19.30h a Can Vies
acciollibertariasants@riseup.net
@AccLlibSants

ARRAN SANTS
Organització juvenil de l'esquerra independentista
http://arran.cat/
sants@arran.cat
@ArranSants
c/Muntadas, 24

ASSAIG DEL COL•LECTIU DE TEATRE LA CUENTISTA
Col•lectiu de teatre
Dijous de 16h a 20h
C/ Violant d'Hongria, 71

ASSAIG CORAL EL CORCÓ D'ALPS
Coral revolucionaria
Dijous de 21:30h a 23h
corco.d.alps@gmail.com
@CorCodAlps
C/ Violant d'Hongria, 71

ASSEMBLEA ATENEU LLIBERTARI DEL POBLE SEC
Col•lectiu llibertari
Divendres a les 19h
https://ateneullibertaripoblesec.wordpress.com/
ateneullibertaripoblesec@gmail.com
C/ Violant d'Hongria, 71

ASSEMBLEA ESCOLA ARCÀDIA
Centre educatiu autogestionari
Divendres a les 19h
http://ludus.org.es/ca/arcadia
arcadiacanbatllo@gmail.com
@EscolaArcadia
C/ Violant d'Hongria, 71

ASSEMBLEA FAMILIARS ATUREM EL PARLAMENT
Grup de suport dels familiars de persones detingudes a l'Aturem el Parlament
Dimecres a les 19h
@FParlament
C/ Violant d'Hongria, 71

ASSEMBLEA GROGA DE SANTS
Assemblea de la comunitat educativa -mestres, famílies i alumnat- per defensar la qualitat de l'educació pública.
assembleagrogasants@blogspot.com
assembleagrogasants@gmail.com
@AssGrogaSants

ASSEMBLEA SALVEM LES PENSIONS
Espai de defensa del sistema Públic de pensions
Dimecres de 18:30h a 20:30h
https://salvemlespensions.wordpress.com/
salvemlespensions@gmail.com
@Salvemlespensions
C/ Olzinelles, 30

BIBLIOTECA POPULAR JOSEP PONS
Biblioteca de la xarxa de biblioteques socials
Matins: dilluns, dijous, divendres i dissabtes de 10h a 13h
Tardes: dilluns, dimarts i dijous de 17h a 20h i divendres de 18h a 21h.
Tancat: dimarts matí i dimecres tot el dia
https://bibliotecacanbatllo.wordpress.com/
biblioteca@canbatllo.org
@bibliotecacanbatllo
C/ Constitució, 19
C/ 11 de juny de 2011

BIBLIOTECA SOCIAL MATEO MORRAL
Biblioteca de la xarxa de biblioteques socials
Dilluns de 17h a 20.30h
http://bmmorral.org/
lateneu@gmail.com
C/Maria Victòria, 10

CAN BATLLÓ
Espai veïnal autogestionat
Dilluns a dijous de 10h a 13h i de 18h a 21h
Divendres de 10h a 13h I de 18h a 22h
Dissabtes de 10h a 21h
https://www.canbatllo.org/
@CanBatllo
C/ Constitució, 19
C/ 11 de juny de 2011

CASAL INDEPENDENTISTA DE SANTS
De dilluns a divendres de 18h a 23h
https://cis-jaumecompte.cat
@cis.jaumecompte
c/Muntadas, 24

CASTELLERS DE SANTS
Assajos dimarts i divendres.
borinots@borintos.cat
Local d'assaig: Escola Jaume I.
C/ Comtes de Bell-lloc, 86

CENTRE DE DOCUMENTACIÓ DELS MOVIMENTS SOCIALS
Arxiu de documentació dels moviments socials
Dilluns, dimarts i dijous de 17h-19h
http://arxiu.laciutatinvisible.coop/
arxiudelaciutat@gmail.com
C/ Constitució, 19
C/ 11 de juny de 2011

CENTRE SOCIAL DE SANTS
Associació de veïns I veïnes de Sants
Dilluns a divendres de 10h a 13h i de 18h a 21h
http://www.centresocialdesants.org/
csocialsants@gmail.com
C/ Olzinelles, 30

COLLA BASTONERA INFANTIL
Grup de cultura popular per infants
Divendres de 18:30h a 19:30h
Cada 15 dies
C/ Olzinelles, 30

COLLA BASTONERA
Grup de cultura popular
https://collabastonerasants.wordpress.com
collabastonerasants@gmail.com
c/Muntadas, 24

COL•LECTIU ETCÈTERA
Grup de debat I revista
Dimecres de 19h a 21h
http://www.sindominio.net/etcetera/
etcetera@sindominio.net
C/ Violant d'Hongria, 71

COOPERATIVA DE CONSUM PANXA CONTENTA
Grup de consum crític
Dijous de 19h a 22h
https://panxacontenta.wordpress.com/
C/ Violant d'Hongria, 71

CSA CAN VIES
Centre Social Autogestionat
Assembea dimecres a les 19h
Kfeta dimarts i dijous de 18h a 22h
https://canvies.barrisants.org
canvies@gmail.com
@SomCanVies
C/ Jocs Florals, 40-42

ENDAVANT SANTS
Organització Socialista d'Alliberament Nacional
http://www.endavant.org/
@EndavantSants

ESPAI ARTS
Col•lectiu d'artistes
Dijous de 10:30h a 13h
@ArtsCanBatlló
C/ Constitució, 19
C/ 11 de juny de 2011

ESPAI COMUNITARI DE FORMACIÓ PERMANENT
Projecte d'educació de persones adultes. En construcció col.lectiva.
espaicomunitariformaciopermanent.wordpress.com
espaicofope@gmail.com
@aprendreXviure

ESPAI OBERT
Centre Social Autogestionat
Dilluns a divendres de 18h a 21h
http://espaiobert.org/
@SantsEspaiObert
C/ Violant d'Hongria, 71

FUSTERIA COL•LECTIVA
Taller de fusteria comunitaria
Taller obert: dilluns de 10h a 13h i de 16h a 19h
Taller comunitari: dimarts de 10h a 13h i de 16h a 19h
C/ Constitució, 19
C/ 11 de juny de 2011

GRUP D'HABITATGE DE SANTS
Col•lectiu pel suport mutú davant les problemàtiques d'habitatge
https://www.facebook.com/GrupHabitatgeSants
Diumenges a les 16h.
Pl. Joan Corrades

HORTET DE LA FARGA DE SANTS
Noguera Pallaresa 27, persiana metàl·lica
hortetdelafarga@gmail.com
Estiu: diumenges a la tarda
Hivern: diumenges al matí

JÓVENS DE LES TERRES DE L'EBRE
Col•lectiu per la defensa del territori
Dijous a les 20h
http://jovensebre.blogspot.com.es
@Jovens_Ebre
C/ Jocs Florals, 40-42

LA BURXA
Periodic de comunicació popular
Primer dimarts de mes a les 21h
laburxa@gmail.com
@laBurxa

LA GUERXA
Espai de salut
Dilluns a les 20h
@LaGuerxa
espaisalutcanvies@gmail.com

LA NAU
Espai familiar
Actualment tancat per obres d'acondicionament pel fred
lanauespaifamiliar@gmail.com
@La_Nau
C/ Constitució, 19
C/ 11 de juny de 2011

LA PAH
Plataforma d'afectats per la hipoteca
Acollida i Assessorament col•lectiu: dilluns 18h
Emplenar fitxes: per confirmar
Assemblea de PAH Barcelona dimarts 18h
(atenció a estudiants: dilluns a les 17:00 al local)
c/ Leiva, 44

MALABARISTES INEXTREMIS
Taller de malabars
Dimecres de 18h a 20:45h
Can Batlló
C/ Constitució, 19
C/ 11 de juny de 2011

NEGRES TEMPESTES
Col·lectiu llibertari per l'alliberament dels pobles
http://negrestempestes.cat
negrestempestes@gmail.com

PUNT D'INFORMACIÓ LABORAL
Assessorament laboral
Dilluns de 18:30h a 21h
COS Barcelonès
C/ Muntadas, 24, baixos

ROCÒDROM
Obert dilluns dimecres i divendres de 18h a 21h
Neteja col•lectiva dimarts de 18h a 21h
Dones escaladores dimecres de 10h a 13h
C/ Constitució, 19
C/ 11 de juny de 2011

SANTS. TV
Televisió comunitària de Sants
http://sants.tv
contacte@sants.tv

TALLER COL•LECTIU D'INFRAESTRUCTURES
Taller d'infraestructures col•lectiu
Dimecres de 10h a 13h i dissabte de 10h a 14h
C/ Constitució, 19
C/ 11 de juny de 2011

TALLER OBERT DE MOBILITAT
Espai d'autoreparació de vehicles
Dimecres i dijous de 17h a 20h
Divendres 10h-13h
C/ Constitució, 19
C/ 11 de juny de 2011

UNIVERSITAT LLIURE A SANTS
http://sants.unilliure.cat
unilliure@gmail.com

Si trobes a faltar el teu col•lectiu et pots posar en contacte amb nosaltres a: laburxa@gmail.com

Segueix , llegeix i difon La Burxa!

Segueix-nos a la xarxes i podràs descarregar l'edició digital

/laburxa @laburxa

Espai Comunitari de Formació Permanent

L'Espai Comunitari de Formació Permanent és un projecte emergent als barris de Sants. Impulsat per vertebrar la demanda, invisible i poc articulada, de formació per a persones adultes, i poder concretar una programació i metodologia pedagògica innovadores i transformadores, que donin resposta a aquesta necessitat, es preveu que al 2018 sigui ja una realitat tangible. Els propers mesos es presenten moguts per aquest col•lectiu, doncs tenen entre mans un procés participatiu per decidir com serà el projecte.

Redacció

Què somieu que s'hi pugui aprendre en aquest espai?

Esperem, sobre tot, que s'hi puguin generar aprenentatges útils per a les múltiples dimensions de les persones joves i adultes (cognitives, físiques, emocionals, socials, etc.). Un dels grans reptes és la dificultats que sovint tenim les persones per identificar les pròpies necessitats i articular una demanda, sobre tot quan aquesta queda fora del marc de la formació acadèmica. Per això pren especial pes el procés participatiu d'aquesta tardor, doncs un dels eixos de treball consistirà en generar un espai col•lectiu des del que dissenyar un primera programació, partint de la anàlisis de les competències claus per fer front als rols i els contextos propis de l'adultesa: família, feina, comunitat, participació social, temps de lleure... Algunes coses que s'hi podran aprendre seran català com a llengua d'acollida, treure tot el suc d'un mòbil o una tablet, conèixer els serveis i recursos del barri, quins drets tenim com a treballadores ciutadanes o consumidores, estratègies per a la recerca de feina...

Quan dieu que serà un espai comunitari, a què us referiu?

Un altre dels eixos a treballar durant el procés participatiu serà el model de gestió. Volem un projecte on la participació de les persones formadores i aprenents sigui decisiva per al seu funcionament i gestió, esdevenint un laboratori de democràcia participativa. A participar s'aprèn participant, per això cal que les persones tinguin l'oportunitat d'expressar i defensar quina educació necessiten, així com els continguts, la metodologia o l'horari. I on també, la comunitat entri a l'escola, participant de la seva gestió.

Definiu el projecte com una iniciativa transformadora, en quin sentit? Què hi trobarem en aquest espai que no es trobi en altres propostes formatives del barri?

D'aquest projecte se'n desprenen dos grans objectiu que es desenvolupen entrellaçadament. D'una banda el model pedagògic, la vessant transformadora del qual rau en innovar en l'àmbit dels continguts, metodologies i formats, i en obrir la porta a que sigui la comunitat organitzada qui determini les necessitats formatives que detecta, i juntament amb l'equip formatiu, se'ls hi pugui donar resposta amb un model d'aprenentatge adaptat a la necessitat en qüestió. Pensem que d'aquesta manera es treballa en l'apoderament el sentit crític de les persones participants. El segon objectiu, el model de gestió, lliga amb aquesta voluntat comunitària. Volem posar a les mans de la comunitat educativa i social la possibilitat de vetllar pel marc organitzatiu i decisori del centre, portant la gestió comunitària, com ja es fa en l'àmbit cultural, a l'àmbit de l'educació pública.

A quines persones anirà adreçada la formació?

L'objectiu és que qualsevol persona jove o adulta hi pugui trobar formació del seu interès, o si més no l'espai des d'on articular aquesta necessitat per tal de donar-li cobertura amb recursos interns o externs. Volem ser un espai que creï comunitat, esdevenint un espai de trobada i intercanvi entre persones diverses en edats, orígens, nivells formatius, professions...

D'aquí a mig any, projecteu que l'Espai Comunitari de Formació Permanent comenci a caminar. Quines metes heu d'assolir durant aquest temps perquè sigui possible?

En primer lloc necessitem que el procés participatiu serveixi per concretar els eixos de treball. A partir d'aquí, estem treballant per aconseguir el finançament que permeti posar en marxa una prova pilot de gener a juliol de 2018, i que ha de servir per testar la programació concretada durant el procés participatiu. Ens han traslladat la voluntat política de l'Ajuntament d'apostar per aquest model formatiu, esperem poder comptar aviat amb el suport econòmic que ens cal!

Per acabar, quines són les dates clau que ens hem d'apuntar a l'agenda si volem participar de la creació d'aquest nou espai formatiu?

Aquesta tardor tindrà lloc el procés participatiu, dividit en 4 eixos temàtics:

Dijous 28 de setembre: Oferta formativa i necessitats formatives no cobertes al territori.

Divendres 29 de setembre: Quines competències necessita la persona adulta en la societat actual?

Divendres 6 d'octubre: Model pedagògic.

Dissabte 7 d'octubre: Com ha de funcionar un espai comunitari i participatiu de formació? Model de gestió.

Ens agradaria comptar amb una àmplia participació del veïnat i del ric teixit social de Sants. Durant la Festa Major farem molt de carrer per donar a conèixer el projecte, el procés participatiu i per recollir les necessitats i demandes formatives.

★ COLUMNA VIOLETA

Callar com a èxit

Mercè Esteban

L'home blanc, de mitjana edat i una oratòria que el salva de tot debat, parla. La noia jove i amb una certa tendència a qüestionar-se constantment, calla. No és gratuït que qui marca una "F" als formularis quan pregunten pel sexe sigui la que no se senti prou legitimada per expressar-se en públic. Com tampoc no ho és que la verborrea pública tingui per mitjà una veu masculina.

La persona d'origen europeu se sent amb el valor d'apropiar-se de l'expressió "descolonitzar"; i el metge Fallopio, home, posà nom a una part dels genitals femenins.

No és casualitat que les realitats d'altri s'expressin des d'aquestes veus reconegudes que sempre parlen. Com tampoc no ho és que la parla es valori com a èxit i el silenci no estigui reconegut com a valor.

Els privilegis que ha concedit el capitalisme i el patriarcat a persones amb unes condicions de classe, gènere, origen, edat i classe concreta, s'arrossega com a pes pesant per a qui oprimeix; però també pels que, des del privilegi, no volen que així sigui o als que no els agrada que els agradi. El poder que els atorga impregna les seves veus i els concedeix una escala de puntuació prou alta en funció de les condicions de privilegi que acumulen com a font vàlida per comunicar el món.

Cap dubte que cal reapropiar-se de les pròpies veus a qui no se'ls dóna cap valor, i sobretot, no callar mai. Però cal també el silenci de qui sempre diu; és un èxit quan callen els qui tenen condicions privilegiades, no fruit d'una afonia per tant dir, sinó perquè han decidit no parlar tant i deixar que els representin d'altres que no són ells; i contribuir a fer fluir el poder perquè sigui popular de forma real.